

denne Maade at beholde Arven, og er pligtig til at skaffe Arven contant tilveie. Herved maa det dog bemærkes, at saadanne Tilfælde indtræffe meget sjældent. Den hele Bestemmelse, hvorefter det tillades den Efterlevende paa den her omhandlede Maade at beholde de ublagte Arvelodder, er naturligvis begrundet i Hensyn til, at det saaledes er bedst for den hele Familie, altsaa tillige for Børnene, og er navnlig motiveret ved den Betragtning, at det maa antages, at den Efterlevendes egen Interesse og ogsaa Kjærligheden til Arvingerne vil medføre, at Sikkerheden er tilstrækkelig; hvis den ikke skulde være tilstrækkelig, troster man sig med, at det ikke gaaer Børnene værre end den Efterlevende, og der tages altsaa særdeles overveieende Hensyn til den Efterlevendes Interesse. Det vil derfor vistnok af alle de Herrer, der maatte have haft Leilighed til nøiere at blive bekendte med disse Forhold, indrømmes mig, at de Tilfælde, hvor det saaledes paa Grund af ringere Sikkerhed eller andre Omstændigheder bliver nødvendigt at inddrive Arven hos Bedkommende, forekomme meget sjældent. Jeg for mit Bedkommende kan bekræfte, at i den lange Række af Aar, jeg har haft med disse Forretninger at bestille, er det ikke hendet en eneste Gang. Nu gaaer Udvalgets Forslag ud paa, at naar Børgen skønner, at det ikke er forsvareligt at lade den Efterlevende blive siddende inde med Arven — hvilket skulde have tilfølg, at Bedkommende skulde bringes til enten at udbetale Capitalen eller skaffe anden betryggende Sikkerhed — skulde Børgen gjøre Indberetning til Overformynderiet, der skulde foranstalte det videre Fornødne. Nu forekommer det mig, at da det er en Regel, at disse Penge ikke skulle høre ind under Overformynderiets, men under Børgens Bestyrelse, er det ikke her ganske correct at recurrere til Overformynderiet, saaledes at det skal være dettes Sag at foranstalte det videre Fornødne med Hensyn til disse Capitaler, hvormed Overformynderiet jo fortiden ikke har, og heller ikke efter Udvalgets Mening bør have Noget at bestille. Nu kommer dertil, at det er Overformynderiet — enten man faaer et eller to Overformynderier har i den Henseende ikke Noget at betyde — aldeles umuligt at be-

domme, hvorvidt Børgens Formening om, at her bør skrives ind, er begrundet eller ikke, hvorved jeg maa bede erindret, at der dog er ikke ganske uvigtige Hensyn at tage, da det ikke saa sjældent hænder, at Børgen, navnlig naar det er en Stebfader eller Stebmøder, der sidder hen med Arvelodderne, af en noget overdreven Betænkelse kan foreslaae, at der skal skrives ind, uagtet der i Virkeligheden ikke dertil er tilstrækkelig Foie. Naar man altsaa her ikke skal foretage Noget, der vilde være inhumant og ikke ganske stemmende med Bedkommendes Tarv, skal man have Kundskab til alle herhenhørende Forhold, men en saadan Kundskab er det aldeles umuligt at scrubsætte hos Overformynderiet. Jeg mener derfor, at Sagen kan gaae ganske simpelt saaledes: Naar Skiftet sluttet, har Skifteforvalteren i Forening med Børgen at bedømme, hvorvidt den Efterlevende kan have Afgang til at fritages for contant at udbetale Arvelodderne og til at blive siddende inde med Pengene. Men ligesom det altsaa er Skifteforvalteren og Børgen, der have at bedømme disse Forhold i det Dieblif Skiftet sluttet, er det ganske naturligt, at det ogsaa bliver de samme Mænd, nemlig Skifteforvalteren i Forening med Børgen, der i hvert paafølgende Tidsmoment have at bedømme disse Forhold. Saaledes er Sagen ganske simpel og let. Børgen kommer nu og siger til Skifteforvalteren: Da Skiftet for 3 Aar siden blev sluttet, meente vi, at Pengene kunde blive staaende, men nu mener jeg, at dette ikke gaaer an, og det er bedst, at Pengene blive optagne. Skifteforvalteren tager da dette Spørgsmaal under Overveieelse i Forening med Børgen, og findes dennes Ansuelser begrundede, overdrages det af Skifteforvalteren til Børgen at træffe de fornødne Skridt til, at de Penge, der ere under Børgens Bestyrelse, blive contant udbetalte, eller at den Efterlevende paa anden Maade sikkes, at de Umyndiges Arvemidler ikke gaae tabte. — Dernæst er der endnu et Punkt, der maa afgjøres, nemlig Spørgsmaalet om Forandring i den de Umyndige givne Sikkerhed. Derom tier Udvalgets § 2. Dette er imidlertid Noget, der er aldeles nødvendigt at tage Bestemmelse om. Det hører saa at sige til de daglige Forretninger, at der bliver Spørgs-